

Dagboek Indiareis 15/7/2010 tot 27/8/2010

Donderdag 15/7 :

We vertrekken vanuit Zaventem om 14u . Aankomst via Abu Dheba in Chennai na een rustige vlucht... . Herman en Ashok staan ons in het midden van de nacht op te wachten in de zwoele luchthaven. Het is buiten echt broeierig heet. Ook al is het 4 uur 's nachts, het verkeer is enorm hectisch : fietsers, voetgangers, riksja's, brommers en auto's rijden rakelings langs elkaar; met drie op een tweebaansvak. Echt elk gaatje op de weg wordt in gevuld door een rijdend vehikel, en elke seconde is er wel iemand die claxonneert, het rode licht lijkt hier geen functie te hebben,... Ik kijk verbaasd rond en schrik elke keer wanneer ik een claxon hoor! Maar de mensen hier laten zich er niet door opjagen... . Toch komen we veilig aan op het appartement van Ashok waar we verwelkomd worden door Florina, een warme hartelijke vrouw !

Vrijdag 16/7 :

We slapen maar een paar uurtjes en na het ontbijt maken we een korte wandeling in de straten van Chennai. Ik geef mijn ogen de kost, maar met geen worden valt de geur en aanblik van de chaos in het straatbeeld te omschrijven. Wat mij het meeste raakt is dat veel mensen hier gewoon op straat liggen , eten maken , slapen ...

's Middags eten we voor de eerste keer lekkere Indische rijst. Met de rechterhand, zoals dat hier hoort. Het is nog wat onhandig om saus en rijst met je vingers te eten zonder te veel te knoeien, maar het lukt vrij goed! In de namiddag wilden we graag een Hindutempel bezoeken, maar die was vandaag gesloten, dus konden we enkel de prachtige kleurrijke beelden aan de buitenkant bewonderen. Daarna terug de straat op, met 7 man in een piekkleine auto gepropt, door het hectische verkeer slalommen Nat van het zweet (van de hitte en/of van de schrik?) zie ik bij het uitstappen een bouwwerf waar enkele vrouwen hard aan het werk zijn (9 bakstenen op het hoofd worden naar de metsers gedragen) en dit voor ongeveer 1 euro per dag!!!)

We bezoeken OfERR, (Organisation For Eelan Regugees Rehabilitation) waar Florina werkt, een organisatie voor vluchtelingen uit Sri Lanka. Hier worden vluchtelingen opgevangen en verder geholpen met medische zorg, voedselvoorziening, onderwijs voor de kinderen, groepsessies voor de ouders om oa te praten over oorlogsverleden, en zovele andere initiatieven die hun leven draagbaar helpen maken. Een organisatie waar ze prachtig werk doen! Hier zouden Herman en Valentin een patiënt onderzoeken. Maar van één patiënt werden het er uiteindelijk meer dan 20 zodat we pas tegen de avond terug de drukte en de chaos van de stad ingaan. Of het nu ochtend, middag of avond is hier lijkt geen rust te komen! Zelfs om 22u was het nog koppen lopen in de 'papierstraat', een straat met alleen maar winkeltjes die enkel papierwaren verkopen. Als afsluiter maken we nog een kort bezoekje aan Marina Beach, het 18 km lang strand van Chennai, waar de mensen 's avonds afkoeling vinden na de hete dag .

Zaterdag 17/7

We worden wakker om 5.30u van getrommel en religieuze gezangen vanuit de tempel. Zo zijn we vroeg uit de veren om de bloemenmarkt te bezoeken. Het is een hele grote markt met bergen bloemen, prachtige geuren en kleuren. Wat verderop tussen vuile en modderige padjes, het is echt uitkijken waar je loopt, is er een enorme fruit- en groenten markt. Het fruit wordt hier mooi opeengestapeld uitgesteld. We zien en proeven veel groenten en fruitsoorten

waar ik nog nooit van gehoord heb... Na thuiskomst in het nog steeds even hectische verkeer - het begint wel wat te wennen - eten we een lekker fruitontbijt met mango, papaya en meloen.

In de namiddag begeleidt Ashok ons naar een zelfbedruipende boerderij van OfERR die gerund wordt door een groep vluchtelingen. Na de drukte van de stad is het hier zalig rustig op de boerenbuiten! We krijgen een groen welkomstdrankje op basis van algen. Het smaakt vreemd, maar ik vind het best lekker. Hier is immers ook het 'Spirulina Cultivatie en Training Centre' waar men van algen een drankje maakt dat erg voedzaam zou zijn. Men laat ons het productieproces van 'spirulina' zien... . waarbij we wel wat vragen hebben over de kwaliteitsnormen die men hanteert bij de productie, met open bakken met algen in open lucht, vol kleine vliegjes. En wat met overvliegende vogels?

Na een heerlijke maaltijd op de boerderij rijden we terug naar het hoofdkantoor van OfERR. Ann en Herman willen naar het naaiatelier gaan om te bekijken of het mogelijk is om hier donsovertrekken te laten maken om in België te verkopen zoals ze voor het Ruchika project doen. Met handen en voeten proberen ze uit te leggen wat de bedoeling is want van een donsovertrek hebben ze hier nog nooit gehoord, en met de moessontemperaturen van deze week zullen ze dat ook nooit nodig hebben... . Ons geduld wordt toch beloond want uiteindelijk lijken ze het toch te begrijpen.

's Avonds gaan we nog lekker eten met Ashok en Florina. Het eten met de rechterhand begint goed te lukken, maar toch blijft het onwennig. Het dessert nadien is het lekkerste wat ik de volgende 10 dagen zal eten denk ik (brownie met ijs en chocoladesaus) en ik heb er dan ook echt van genoten!

Zondag 18/7 :

Vandaag vliegen we naar Bhubaneswar. Maar we vertrekken krijgen we van Florina nog een heerlijk en uitgebreid ontbijt! Wat een vriendelijke en hartelijke mensen. Het is voor ons wel vreemd om 's morgens vroeg al mie met curry te eten maar het smaakt hemels .

Florina en Ashok brengen ons naar de luchthaven op zijn Indisch: net op tijd, maar we halen gelukkig toch nog ons vliegtuig... .

In Bhubanewar worden we opgewacht door Dwivedi en Bal Gopal die ons naar de office van Ruchika brengen. We krijgen een kamer met twee tweepersoonsbedden voor zes personen. Gelukkig kennen Herman en Valentin de gewoontes, en organiseren ze met een bijzetbed onze slaappleaatsen. 's Namiddags testen we de gezelschapsspelletjes uit die Ann heeft meegebracht voor de kinderen van de Shelter. We hebben er nog wat werk aan, want er zijn geen Engelstalige vertalingen bij. In de loop van de namiddag komt één van de meisjes van de shelter al nieuwsgierig kennismaken. Mily is een jongensachtig meisje die erg onder zich uit is. Ze spreekt als één van de enige kinderen van de shelter vrij goed Engels, en de eerste kennismaking met haar verloopt erg vlot. Al snel komen ook de andere kinderen zich bij ons zitten. Het zijn stuk voor stuk mooie kinderen met prachtige bruine ogen. bEn dus starten we met een eerste spelletje: Jenga. De kinderen zijn erg enthousiast en leren de spelregels vrij snel. Enkel op hun beurt wachten is iets wat in hun enthousiasme moeilijk blijkt. Het is in ieder geval leuk al die lachende gezichtjes te zien.

En 's avonds vinden we nog een kleine dierentuin in onze badkamer: een snelle rat, gekko's en een erg grote kakkerlak... . We proberen de rat buiten te houden door de afvoer van het badwater - haar ingangspoort - met een fles af te stoppen. Een slim idee van Jan, wat ons toch wat meer rust geef wanneer we aan het douchen zijn... .

Maandag 19/7

Terwijl Jan, Herman en Valentin in een slum op huisbezoek gaan om een aantal patiënten te bezoeken gaan Ann en ik voor de eerste keer naar een slum om een kleuterschooltje (balwadi)

te bezoeken. De school ligt aan de rand van de slum dus we gaan niet echt de slums in. Maar je voelt de armoede waarin de mensen hier leven, ... Alle mensen kijken ons, blanken, met grote vragende ogen aan. Het voelt wat ongemakkelijk al de blikken...

Het bezoek aan de kleuterschool is boeiend. Het is een erg primitief en overwarm klasje, met weinig of geen materiaal. De kinderen zitten op de harde grond, en luisteren rustig naar hun juf. Kleutertjes krijgen hier al de eerste letters en woordjes aangeleerd... Er is opvallend weinig speelgoed in het klasje. Spelen is iets wat kleutertjes hier in de school niet veel doen. En ook in slums zien we later weinig speelgoed, wel zelfgemaakt speelgoed van takjes en ijzerdraad. Ann heeft vorig jaar met een andere kleuterleidster uit België de kleuterleidster hier heel wat spelletjes proberen aan te leren. Maar het blijkt moeilijk om in een cultuur waar kinderen elke dag moeten overleven, aan leerkrachten aan te leren hoe kinderen samen kunnen spelen! Ruchika doet hier in ieder geval echt prachtig werk. Bij ons vertrek zingen de kinderen samen nog een liedje voor ons en wij voor hun... We keren terug, plakkend van het zweet, nog niet gewoon aan de broeierige hitte bwaarin deze mensen elke dag moeten leven en werken.

Na de middag maak ik kennis met Ratnamala. Zoals alle mensen hier een erg hartelijke vrouw die in het kantoor van Ruchika werkt. Al de Indische mensen die ik tot nu toe ontmoet heb zijn ongelooflijk warme mensen en erg behulpzaam. Zelfs zo gedienstig dat het ongemakkelijk wordt: ze willen altijd helpen, alles voor je dragen, alles voor je doen...

Later in de middag komen de shelter kinderen terug van school en staan ze te popelen om met ons gezelschapsspelletjes te spelen. Ook hier is spelen iets wat de kinderen weinig doen. Het is de bedoeling dat we tijdens ons bezoek de spelletjes aan de kinderen en de 'social workers' aanleren zodat ze deze ook kunnen spelen als we terug weg zijn... Het zal afwachten zijn of de spelletjes ook gebruikt zullen worden zonder ons. Maar dan hebben de kinderen in ieder geval toch al een week plezier gehad!

Dinsdag 20/7

Deze morgen zouden Ann en ik normaal gezien nog slumschooltjes bezoeken. Maar aangezien ik jammer genoeg met maag -en darmklachten sukkel hebben we dat uitgesteld tot morgen.

Namiddag ga ik met Herman en Valentin mee op huisbezoek in de slums. Het is de eerste keer dat ik echt in de slums kom. Het grijpt me echt naar de keel, de ongelooflijke, armoedige, schrijnende en erbarmelijke leefomstandigheden. Armoede is hier alomtegenwoordig.

Piepkleine huisjes waar ze met hele gezinnen in leven, overal afval in de kleine straatjes, geen toiletten. Primitieve keukentjes, waar ze op de grond of op zelf gefabriceerde vuurtjes hun eten bereiden. En overal een niet te omschrijven geur van riool, afval en uitwerpselen. In sommige slums hebben Ruchika en enkele andere sociale organisaties toiletten geïnstalleerd maar deze worden niet altijd gebruikt omdat de mensen het niet gewoon zijn.

Herman en Valentin bezoeken een aantal gehandicapte kinderen vanuit het project 'inclusive education'. Naast het klinisch medische onderzoek bekijken ze hoe fysiotherapie deze kinderen zou kunnen helpen in hun mobiliteit. En ook hoe Ruchika de ouders kan motiveren en ondersteunen om ook hun gehandicapt kind naar de schooltjes in de slum te sturen.

Sommige handicaps zijn zo schrijnend! Ik vraag me af hoe mensen in deze enorme armoede ook nog kunnen omgaan met een ernstige handicap. Het leed in de wereld is echt niet eerlijk verdeeld!

Na 2 uur wandelen in de slums in de broeierige hitte was ik blij dat ik terug in de auto met airco kon stappen. En deze mensen moeten hier dag in dag uit leven !

Toen we terug op onze kamer waren moest ik echt even bekomen van al de indrukken die ik te verwerken kreeg. Vroeger heb ik wel al foto's van slums gezien, en ik hoorde al veel vertellen over slums, maar als je het zelf allemaal ziet en ruikt is het toch emotioneel zwaar.

In de shelter staan de kinderen ons al op te wachten om spelletjes te spelen. Twister, jenga en UNO zijn vandaag de geliefkoosde spelletjes. Hier en daar spreekt een kind een woordje Engels, maar de meesten spreken Oriya, de plaatselijke taal van Orissa en proberen met gebaren een hele conversatie met ons te voeren. Geweldig om te zien hoeveel moeite ze doen om met ons te kunnen communiceren. Maar hun namen zijn zo moeilijk te onthouden... Na het avondmaal kaarten we nog even met onze ploeg, voordat we gaan slapen. Mét airco.

Woensdag 21/7

In de voormiddag gaan we allemaal samen naar de slum Bharatpur. In het slumschooltjes zitten patiënten te wachten op onderzoek.

We zien een aantal ernstige en minder ernstige gehandicapte kinderen met cerebraal palsy, polio, een blinde jongen, ... Herman en Valentin bekijken of de fysiotherapie die ze bij hun vorige bezoeken aan de begeleiders uit de slums aangeleerd hebben nog wordt toegepast. Dit blijkt wel het geval te zijn en bij een aantal kinderen merkt men ook effectief vooruitgang. Bij een paar kinderen lijkt fysiotherapie weinig meerwaarde te bieden en kan men helaas ook weinig doen voor deze kinderen...

Nadien bezoeken Ann, Sarah en ik nog een slumschooltje. Een erg enthousiaste Benudar, laat ons de werking van de school zien: kinderen gaan naar de slumschool van 8u tot 13u. Er is in deze klas een soort tutor werking, waarbij een groepje betere leerlingen het alfabet leert aan een aantal zwakkere kinderen. Daarnaast worden op grote affiches in de klas de punten van de leerlingen voor elk vak bijgehouden en krijgen de kinderen hiervan een rapport mee naar huis. Na 2 jaar behalen ze hier een graad en zijn ze voorbereid om naar de Gouvernemente scholen te gaan. Diegene die in de gouvernementele scholen toch nog problemen hebben kunnen in de slum schooltjes nog remedial les krijgen... Dit is het eerste schooltje in al de slums die deze werking heeft. Het is prachtig uitgewerkt en hier werken enthousiaste mensen! Mooi om te zien.

Namiddag met Ann en de zus van Inderjit naar een Art Gallery geweest. Waarna we werden uitgenodigd bij haar thuis, op een mooi en ruim appartement. Zo zien we ook de andere kant van India.

's Avonds worden we uitgenodigd op een bruiloft van een leerkracht van Ruchika. Voor ons unieke ervaring. Zoals de meeste huwelijken hier in India is dit ook een 'geregeld' huwelijk binnen de eigen kaste. De bruid lijkt in ieder geval eerder naar een begrafenis te gaan. Maar dit is volgens hen louter uit pure zenuwen. Anderen geven dan weer de verklaring dat het binnen hun cultuur ongeluk zou brengen indien de bruid lacht op haar bruiloft?! Na het feliciteren van bruid en bruidegom kunnen de gasten in een grote kale zaal aanschuiven voor een buffet. We eten met onze rechterhand uit een soort kartonnen wegwerpbordjes bedekt met bananenbladeren. Het "buffet" is een lekkere maar erg pikante bereiding van kip met allerlei groenten en sausjes. Hardere stukjes en beentjes van de kip worden door de gasten gewoon op de grond uitgetuft, maar na een tijdje zien ze ons aarzelen en worden er grote afvalketels gebracht. Nadat men zijn buik heeft rondgegeten vertrekt iedereen gewoon naar huis. Eigenaardig...

Donderdag 22/7

Benudar is binnen Ruchika verantwoordelijk voor o.a. onderwijs in de slums, en praat vandaag met ons over zijn onderwijs-ideeën binnen de slumschooltjes. We waren aangenaam verrast! Momenteel wordt er in de schooltjes nog voornamelijk les gegeven in de traditionele werkvorm leerkracht-leerling overdracht. Benudar vindt dat op deze manier de creativiteit van de leerlingen te weinig aan bod kan komen en pleit voor een meer ervaringsgericht werken, meer vanuit de creativiteit van de kinderen laten komen door hen zelf meer te laten exploreren in de natuur, kinderen gedichten laten schrijven, enz. Daarnaast is het volgens Benudar ook

zinvol om kinderen meer van elkaar te laten leren en meer met groepswerk te werken in de klasjes. Een erg belangrijk aandachtspunt voor elke leerkracht zou ook positieve aanmoediging moeten zijn vindt hij. Allemaal stuk voor stuk goede ideeën die niet eenvoudig te implementeren zullen zijn, zeker niet in de slums. Benudar geeft hiervoor aan de leerkrachten bijscholingen. Sommige leerkrachten reageren enthousiast, maar niet iedereen staat er even open voor. De toekomst zal moeten uitwijzen of dit alles haalbaar zal zijn om in de slumklassen toe te passen. Benudar is in ieder geval een erg gemotiveerde medewerker binnen Ruchika en kan zijn ideeën goed aan de man brengen.

In de namiddag nogmaals met Herman en Valentin meegegaan naar de slums voor een aantal huisbezoeken. De aanblik van al die armoede blijft toch erg confronterend!

Later in de namiddag speelden we nog met de kinderen van de shelter Uno, twister, regenwormen. Verder met de verzorgster van de jongensgroep even besproken hoe de kinderen het spelen van de spelletjes kunnen verderzetten als wij weg zijn. Zij geeft aan dat zij de spelletjes zal bewaren in een kast en dat ze ze dagelijks aan de kinderen zal aanbieden... Hopelijk zal dit ook gebeuren!

Vrijdag 23/7

Deze morgen zou ik normaal gezien meegaan naar een oudertraining voor ouders over hygiëne. Maar Benudar heeft graag dat er iemand van ons op het kantoor van Ruchika blijft. Vandaag zouden er immers een aantal kinderen uit de slum naar de shelter komen om een schooltas met schoolspullen en een paraplu af te halen. In 2007 heeft Ruchika "The World's Children's Prize for the Rights of the Child" ontvangen in Zweden, en met die prijs kan Ruchika elk jaar meisjes stimuleren en sponsoren zodat ze naar de Gouvernemente scholen kunnen gaan. Benudar wil graag dat wij er zouden zijn als de kinderen uit de slums met hun ouders op bezoek komen. Dus blijven Ann en ik in de shelter. De kinderen zouden normaal gezien tegen 10u komen, maar op zijn Indisch werd 10 u echter een beetje later dan toch 12u...

's Namiddags gaan we allemaal richting de Hogeschool voor medische wetenschappen waar Herman en Valentin gevraagd werden om een college te geven over fysiotherapie. Een kleine 60 studenten ziet vol ongeduld te wachten en luisteren aandachtig. Nadien halen er heel wat studenten hun fototoestel boven om als kleine paparazzi een beeld van al die blanke mensen vast te kunnen leggen... Het blijft vreemd aanvoelen al die blikken!

Als we terug in de shelter komen staan de kinderen ons al vol ongeduld op te wachten. We kunnen echter niet zo lang spelen want we worden verwacht bij Inderjit (oprichtster van Ruchika) thuis.

Inderjit ontvangt ons hartelijk in haar mooi appartement - toch een kant van India die ik nog niet veel gezien heb hier in Bhubaneswar. Inderjit ziet er moe en afwezig uit. Herman wou eigenlijk nieuwe ideeën met Inderjit bespreken, zoals micro kredieten en pensioen sparen, maar het bleek niet het juiste moment te zijn. Inderjit heeft momenteel heel wat zorgen aan haar hoofd: haar zoon heeft onlangs te horen gekregen dat hij kanker heeft, ook een zus zou borstkanker hebben.

Terug op onze kamer spelen we samen nog met het kaartspel, opm dan te gaan slapen. Mét airco !

Zaterdag 24/7

Ondertussen is de moesson nu volop aangekomen in Orissa. Het regent de hele dag, maar dat geeft ook wel wat verkoeling na de broeierige dagen die we hadden. We gaan vandaag allemaal naar de training voor de gezondheidswerkers. Deze vrouwen werken binnen het project Inclusive Education en staan in voor de fysiotherapie voor de gehandicapte kinderen in de slums. Tijdens hun vorige bezoeken hebben Herman en Valentin en Bal Gopal een

aantal fysiotherapeutische oefeningen aangeleerd die ze kunnen toepassen bij een aantal gehandicapte kinderen in de slums.. Het is de bedoeling vandaag dat de 'health workers' laten zien welke oefeningen ze momenteel gebruiken in de slums en of ze deze goed uitvoeren. Het voordeel van deze oefeningen is naast het loswerken en stimuleren van de spieren het feit dat de kinderen op deze manier ook op sociaal vlak wat meer aandacht krijgen ! Immers voor het project waren deze kinderen een verwaarloosde groep. Naast de fysiotherapie worden de ouders ook mee gemotiveerd om ook deze kinderen naar school te laten gaan. Ik vind het een prachtig project!

Na de middag heeft Herman dan toch het gesprek met Inderjit en haar zoon over de werking van het project van het voorbije jaar en de toekomst. Inderjit lijkt zich iets beter te voelen. Het is bewonderenswaardig wat deze vrouw en haar zoon doen voor Ruchika.

In de late namiddag gaan we (zonder Herman want het gesprek met Inderjit was nog niet afgelopen) naar het centrum van de stad naar een leuke artisanale markt om souvenirjes te kopen voor de thuisblijvers...

Zondag 25/7

Onze laatste dag in Bhubaneswar. Normaal gezien zouden we vandaag met de Shelter kinderen naar de dierentuin gaan. Aangezien het nog steeds hard regent valt onze uitstap jammer genoeg letterlijk en figuurlijk in het water. Jammer. We kijken in de plaats samen naar een slechte Bollywood film en daarna naar een nog slechtere horror film! Zelfs de allerkleinsten kijken angstig mee en krijsen bij elke vreselijke horrorscène !? Er wordt gezegd dat de kinderen dit soort films graag zien, maar ik heb er toch moeite mee en vraag mij af wie hier geen nachtmerrie aan overhoudt?

Gelukkig spelen we in de namiddag spel zonder grenzen met de kinderen! Al de kinderen worden in 4 verschillende groepen ingedeeld en strijden tegen elkaar met verschillende opdrachten zoals touwtrekken, blindemannetje en estafettespelen. Het is een hele leuke namiddag, de kinderen genieten er duidelijk van!

Een leuke afsluiter van ons verblijf hier want morgenvroeg vliegen we alweer terug naar Chennai.

Maandag 26/7

Na een rustige binnenlandse vlucht worden we op de vlieghaven opgewacht door Ashok. We reden vandaag nog heel de stad door op zoek naar de laatste souvenirs. Ashok deed echt al de moeite van de wereld om ons te brengen tot bij de echte riksja-toeters!

's Avonds maakt Florina voor ons nog een lekker avondmaal! En tegen 1u 's nachts brengen ze ons, ruim op tijd deze keer, naar het vliegveld.

In het midden van de nacht stijgen we op huiswaarts, dankbaar voor deze unieke en beklievende ervaring.

Juli 2010-09

Ann Verlinden